

บทส่งท้าย

พลังใจจากพ่อแม่
สู่พ่อแม่

พลังใจจากพ่อแม่สู่พ่อแม่ เรื่องเล่าจากครอบครัวน้องหน้

การเล่าถึงชีวิตครอบครัวผมในครั้งนี ขอให้อุญกุลศลที่ผมเล่าเรื่องราวของครอบครัวผม ส่งผลให้ครอบครัวใดที่ได้มาอ่านที่มีชีวิตที่คล้ายกับครอบครัวของผม ขอให้ครอบครัวนั้นประสบแต่สิ่งทีโชคดีมีกำลังใจที่จะก่อร้างสร้างสิ่งมีชีวิตอีกชีวิตหนึ่งให้ ใช้ชีวิตอยู่บนโลกได้อย่างปกติชนทั่วไป สิ่งมีชีวิตนั้นเรียกว่าลูก และขอให้บุญกุลศลนี้ช่วยส่งเสริมพัฒนาการน้องนหน้ ซึ่งนั่นก็คือดวงใจของครอบครัวผม ให้มีพัฒนาการสมวัยที่ควรเป็น

ครอบครัวผม ผมและภรรยา แต่งงานกันมาก่อนจะตัดสินใจมีตัวเล็กมา 8 ปี และเราก็เริ่มตกลงกันพร้อมที่จะมีลูกสักคน ตลอดระยะเวลา 9 เดือน ผมและภรรยาดูแลเจ้าตัวเล็กเป็นอย่างดี และวันหนึ่งที่ผมรอคอย เจ้าตัวเล็กของผมก็ออกมาลี้มตาอุโลกใบนี้ จ้าตัวเล็กของผมชื่อน้องนหน้ เขาเป็นที่รักของทุกคนในครอบครัว เราให้ความรักเลี้ยงดูทุกอย่างเหมือนเด็กปกติทั่วไป เป็นเวลา 1 ปี 6 เดือน ผมและภรรยาได้พาน้องนหน้ ไปพบคุณหมอ ประจำตัวของน้องนหน้ เพื่อตรวจร่างกาย ฉีดยาตามอายุปกติ **คุณหมอตตรวจทุกอย่างของร่างกาย น้องนหน้ปกติทุกอย่าง แต่มีอย่างหนึ่งที่** **คุณหมอทักขึ้นมา คุณหมอลถามว่าน้องนหน้ อายุ 1 ปี 6 เดือน ยังไม่สามารถพูดคำที่มีความหมาย** **ได้สักคำเลยใช้ไหมคะ** คุณพ่อ คุณแม่ ซึ่งก็เป็นจริงอย่างที่คุณหมอลกล่าว คุณหมอลแนะนำให้พบแพทย์ ด้านพัฒนาการเด็กเพื่อตรวจเรื่องของการซ้าหรือเปล้า ยิ่งช่วงเวลานั้นยังไม่คิดอะไรมากเพราะคิดว่าเด็กผู้ชายปากหนัก พูดซ้า แต่ก็ทำตามคุณหมอลแนะนำ เราจึงพาน้องนหน้ เข้าพบแพทย์ พัฒนาการเด็ก **ผลการวินิจฉัย** พบว่าน้องนหน้ เข้าซ้า เป็นเด็กพิเศษ (เป็นออทิสติก)

ในช่วงเวลานั้น ผมกับภรรยา มีคำถามว่าเด็ก ออทิสติก คืออะไร เป็นโรคร้าย หรือไม่ ครอบครัวเรา ตกใจมากกับคำว่า เด็กพิเศษ น้องนหน้ ซึ่งเป็นดวงใจของครอบครัวผม เป็นเด็กพิเศษ ซึ่งไม่ปกติเหมือนเด็กทั่วไป ผมยอมรับว่าครอบครัวผมเครียดมาก ผมซ้บรด ร้องไห้กลับบ้านบ้าน กอดกันร้องไห้กับภรรยาผม **ผมมีความรู้สึกจะทำไม** ครอบครัวเราถึงมีเรื่องแบบนี้เข้ามาในชีวิต เราสงสารลูก สงสารภรรยา **มีความกลัวมากมาย มีคำถามมากมายเข้ามา**

ทำไม ทำไม ทำไมถึงเกิด ทำไมต้องเป็นครอบครัวเรา สาเหตุคืออะไร เราทำอะไร เราเลี้ยงเขาไม่ตืออย่างไร ผมพยายามหาสาเหตุ มากมาย ศึกษา วิเคราะห์ ถามคุณหมอล คิดมากมาย เพื่อหาสาเหตุ เพื่อถามว่าทำไม น้องนหน้ ถึงเป็น ออทิสติก แต่สุดท้าย **ผมกลับมามองว่าทำไมเราถึงต้องถามหาสาเหตุเพื่ออะไร** เพื่อที่เราจะโทษสาเหตุหรือ เพื่อที่จะโทษโชคชะตาหรือ แล้วมันจะเกิดประโยชน์อะไรเล่าเมื่อพบสาเหตุแล้ว ทำไมเราไม่เอาเวลาที่เรามัวแต่หาสาเหตุ โทษโชคชะตา โทษฟ้า มาศึกษา มาหาแนวทางในการรักษาน้องนหน้ หลังจากทีผมคิดได้ว่าในการคิดหาสาเหตุ

สูญเสียเวลาเปล่าประโยชน์ ผมก็เริ่มศึกษา ว่าเด็กพิเศษ คืออะไร ออทิสติก คืออะไร ผมค้นหาในอินเทอร์เน็ต ถามครอบครัวที่มีลูกลักษณะนี้ พาน้องนนท์พบแพทย์เพื่อปรึกษา แล้วผมก็พบว่าโรคนี้เป็นอย่างไร

ผมเปลี่ยนมุมมองจากคำที่ว่า เด็กผิดปกติ เด็กพิเศษ ผมมองว่าลูกของผมเป็นปกติ เขาเป็นปกติในแบบปกติของเขาแบบนี้ ครอบครัวผมเป็นปกติของครอบครัวผมแบบนี้ ไม่ใช่เพราะผมปลงนะครับ แต่ผมเข้าใจในชีวิตของครอบครัวเรามากกว่า เราไม่เปรียบเทียบกับครอบครัวอื่นแต่ไม่ใช่ที่เราจะละเลยปล่อยตามยถากรรมนะครับ

โรคนี้อาการเด็กแบบนี้**ต้องใช้ใจ ความรัก ของพ่อ และแม่เท่านั้นครับ ที่จะรักษาลูกของเราให้หายจากอาการแบบนี้ได้** ผมก็เริ่มศึกษาวิธีการบำบัดรักษาฝึกพัฒนาการ ซึ่งเด็กพิเศษ พัฒนาการไม่สามารถพัฒนาได้ด้วยตนเอง ตามธรรมชาติได้ เพราะเด็กจะอยู่ในโลกของเขา เขามีความสุขในชีวิตของเขาด้วยตัวเอง

เราทำตามคุณหมอแนะนำทุกอย่าง **ยกเลิกการดูโทรทัศน์ ในบ้าน ยกเลิกการใช้ สื่อต่างๆ ทุกประเภท ให้น้องนนท์ อยู่กับคนให้มากที่สุด** คนในที่นี้คือ พ่อ กับ แม่ และผมกล้าที่จะบอกทุกคนว่าลูกของผมเป็นเด็กพิเศษ ออทิสติก เพราะเราคิดว่า**การยอมรับ และการเปิดเผยเป็นเรื่องจริงไม่ควรปิดบัง เราจะสบายใจกว่า** และนั่นก็เป็นสิ่งที่ถูกต้องครับ คนรอบข้างครอบครัวผมเริ่มเข้าใจในครอบครัวผมมากขึ้น ช่วงแรกเราเคร่งครัดกับกิจวัตรในการฝึกในการปฏิบัติ ต้องพยายามฝึก ฝึก ฝึก และฝึก จนเกิดสภาวะความเครียด ในครอบครัวมากขึ้น ผมรู้สึกว่ามันชกไม่ค่อยดี แล้วครับ มันขาดความสุขในครอบครัวไป เปลี่ยนครับ เปลี่ยน **เราเปลี่ยนมุมมองใหม่ครับ เราจะฝึก เราจะเล่นกับน้องนนท์อย่างมีความสุขครับ ใช้ชีวิตแบบช้า ๆ มองทุกอย่าง ให้มีความสุข ให้ง่าย ให้ความรัก มาเป็นตัวนำในการอยู่กับลูก เราเหนื่อยครับ ยอมรับว่าเหนื่อย เป็น 10 เท่า 100 เท่า แบบมีความสุขครับ** และเราก็จะสุข 10 เท่า 100 เท่า เมื่อลูกเราทำอะไรได้ พัฒนาการดีขึ้น ลูกเราเป็นเด็กพิเศษ ครอบครัวเราจึงพิเศษกว่าชาวบ้านมากขึ้นด้วยครับ อย่างที่บอกครับ มีทางรักษาได้ครับ โรคนี้ และมีแนวทางมากมายครับ แต่อย่าหยุดนะครับ **อย่าหยุดที่จะมีกำลังใจ กำลังใจ เกิดขึ้นได้จากคนที่เรารัก คือลูกนี้และครับ จากครอบครัวของเรา และที่สำคัญที่สุดจากตัวเราเองครับ**

เราต้องอยู่กับเขาด้วยความสุข ความรัก ความเอาใจใส่ ความเป็นปกติของครอบครัวเราสิ่งสำคัญนะครับ อย่าคาดหวัง อย่าเปรียบเทียบกับใคร ให้มองว่าเราคือเรา ผมไม่คาดหวังนะครับว่าน้องนนท์ต้องเรียนเก่ง ต้องเป็นวิศวกร เป็นหมอ เป็นนักบิน เหมือนกับพ่อแม่ทั่วไปอยากให้เป็นผมหวังแค่ว่า ให้เขาดำรงชีวิต อยู่บนโลกนี้ด้วยตัวของเขาเอง ในเวลาที่เขาไม่มีทั้งพ่อ และแม่ แค่นี้ผมก็มีความสุขแล้วครับ ผมก็ตายตาหลับแล้ว

เรื่องที่ผมเล่ามานี้ เป็นความรู้สึกช่วงแรกที่พบเจอ คำว่า ออทิสติก ผมว่าครอบครัวที่พบเจอเรื่องราวที่เกิดขึ้นแบบผม ในช่วงแรกก็คงคิดเหมือนผม เราต้องยอมรับครับ ว่าลูกเราเป็น ออทิสติกก่อน และเราต้องไม่ค้นหาสาเหตุที่เกิดครับ เราต้องเข้าใจธรรมชาติ ที่เกิดกับลูกเราครับ **เราต้องมั่นใจ คว้าต้องหาย และเราต้องมีความสุขกับสิ่งที่เกิดขึ้นครับ**

สุดท้ายนะครับ ผมหวังว่าเรื่องราวที่ผมเล่ามา จะมีประโยชน์ต่อครอบครัวที่พึ่งทราบว่าลูกของท่านเป็นเด็กพิเศษ เป็นเด็กออทิสติก เป็นประโยชน์ในด้านจิตใจ ในด้านแนวความคิด มุมมองที่จะอยู่กับลูกน้อยของเรา ที่จะฝึกฝนลูกน้อยได้อย่างมีความสุขนะครับ

ตอนนี้น้องนนท์อายุ 4 ขวบ ครึ่งแล้วครับ เข้าห้องน้ำเองได้ ถอดกางเกงเองได้ แปรงฟัน ทำอะไรได้หลายอย่างแล้วครับ และที่ครอบครัวเราสัมผัสได้น้องนนท์ ยิ้มหัวเราะ สบตาอย่างมีจิตวิญญาณ และผมมั่นใจครับว่าน้องนนท์รู้แล้วครับว่าเขามีพ่อ และแม่แล้วครับ ถึงแม้เขาจะไม่ได้สื่อสารออกมาด้วยคำพูด แต่เราสัมผัสได้ครับ ตอนนี้น้องนนท์เริ่มดีแล้วครับ

ขอให้บุญกุศลนี้ดลบันดาลให้น้องนนท์ และเด็กพิเศษหายจากอาการที่เป็น พัฒนาการสมวัย ด้วยเทอญ และ**ขอให้ครอบครัวพิเศษทุกครอบครัวมีกำลังใจเข้มแข็ง** ฝึกฝนลูกน้อยเจ้าดวงใจให้ดีขึ้นโดยเร็วด้วยครับ **ครอบครัวน้องนนท์ขอเป็นกำลังใจให้ทุกครอบครัวนะครับ**

ครอบครัวน้องนนท์

“เราเปลี่ยนมุมมองใหม่ครับ เราจะฝึก เราจะเล่นกับลูก
อย่างมีความสุขครับ ใช้ชีวิตแบบช้า ๆ มองทุกอย่าง ให้มีความสุข
ให้่ง่ายให้ความรัก มาเป็นตัวนำในการอยู่กับลูก เราเหนื่อยครับ
ยอมรับว่าเหนื่อย เป็น 10 เท่า 100 เท่า แบบมีความสุขครับ
เราต้องมั่นใจครับว่าต้องหาย และเราต้องมีความสุขกับสิ่งที่
เกิดขึ้นครับ”

ครอบครัวอ่อนนงค์

